

території, найсприятливіше правове становище у відношенні їх права на оплачуване працевлаштування, таке ж, яким користуються громадяни іноземних держав за таких самих обставин».

Таким чином, при влаштуванні на роботу особи, що набула статусу біженця не слід отримувати додаткового дозволу на використання їх наймані праці (на відміну від працевлаштування іноземців), достатньо того, що особа надає своє посвідчення біженця, ідентифікаційний код платника податків та трудову книжку. При цьому єдиною відмінністю від працевлаштування громадян України є те, що визнаний біженець замість національного паспорта громадянина України надає інший документ - своє посвідчення біженця.

Наймання на роботу осіб, що мають статус біженців не несе за собою жодних ризиків, через їх легальний статус. Разом з тим, сучасне українське законодавство не передбачає й будь-яких додаткових переваг на користь наймання біженця, роботодавці також не зобов'язані наймати біженців. Згідно Національної програми інтеграції осіб, яким наданий притулок в Україні, в українське суспільство до 2020 р. лише планується до 2014 року вивчити питання створення програми з підтримки роботодавців, які працевлаштовуюватимуть біженців та осіб, які потребують додаткового захисту в Україні. Тому залишається сподіватись, що ситуація зміниться на краще.

Водночас Управління верховного комісара ООН у справах біженців (УВКБ ООН), якому доручено захищати біженців та знаходити шляхи вирішення їх проблем в усьому світі, в Білорусі, Молдові та Україні реалізує Проєкт місцевої інтеграції, фінансований ЄС. Зокрема, він спрямований на допомогу біженцям у працевлаштуванні. За відсутності належної урядової системи УВКБ ООН та його партнери матимуть змогу запропонувати підтримку потенційного роботодавця біженців. Таким чином, УВКБ ООН та його партнери виступатимуть в ролі посередника між біженцями, яких буде працевлаштовано, та потенційним роботодавцем, коригуючи можливості проєкту відповідно до конкретних потреб обох сторін з метою сприяння оплачуваному працевлаштуванню біженця. В Україні проєкт реалізується в Києві, Одесі та Харкові. Деякі можливі сфери співробітництва - це, наприклад, додаткові курси національної мови для тих біженців, які подали заяву на роботу, якщо їх рівень знання мови вважається недостатнім. УВКБ ООН та його партнери володіють інформацією щодо професійних навичок та кваліфікацій кандидатів і можуть відповідно проконсультувати потенційних роботодавців. Ця інформація надається за запитом. УВКБ ООН та його партнери можуть також надати всі необхідні витяги із законодавства та розглянути можливість додаткової професійної підготовки біженця за запитом роботодавця. Додатково УВКБ ООН завжди відкрите для пошуку інноваційних шляхів співробітництва [2, с.43].

Список використаних джерел:

1. Статистичні дані по кількості шукачів притулку в Україні за 2012 рік [Електронний ресурс] Режим доступу : <http://liber.org.ua/uk/research/statistics>
2. Пупек В.Ванно. Працевлаштування біженця : користь для роботодавця // Праця і закон. - 2012 р. - № 7(151). - С.41-43

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОСІБ, ОБМЕЖЕНИХ У ^ДІЄЗДАТНОСТІ

Коваленко Інна Анатоліївна, викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Необхідним засобом забезпечення законності і здійснення охорони правопорядку від будь-яких посягань, є юридична відповідальність за порушення визначених законом меж допустимої поведінки. Одним із засобів захисту порушеного суб'єктивного права чи інтересу особи є притягнення винних у цьому порушенні осіб до відповідальності, і оскільки мова йде про цивільні права фізичних та юридичних осіб, йдеться саме про цивільно-правову відповідальність.

Дослідженню проблем цивільно-правової відповідальності приділялось достатньо уваги такими фахівцями в галузі цивільного права, як Г.Матвеев, В.Луць, Д.Боброва, О.Підпригора Є.Харитонов, Н.Саніахметова, Н.Кузнецова О.Дзера, А.Довгерт, В.Щербина, І.Бірюков, С.Донцов, В.Глянцев, О.Красавчиков, М.Малеїна та б. ін.

Цивільна дієздатність є невід'ємною категорією, яка зумовлює можливість суб'єкта бути повноцінним учасником будь-якого цивільно- правового зобов'язання (як договірною, так і недоговірною), і визначається як здатність фізичної особи своїми діями набувати собі цивільних прав і самостійно їх здійснювати, а також здатність своїми діями створювати собі цивільні обов'язки, самостійно їх виконувати та нести відповідальність в разі їх невиконання [1, с.46].

За загальним правилом, цивільна дієздатність фізичної особи припиняється її смертю. Однак, законом встановлено, що за життя фізичної особи, її дієздатність, у певних випадках, може бути обмежена. Під обмеженням дієздатності слід розуміти заборону громадянину самостійно укладати правочини, пов'язані з розпорядженням майном, одержувати заробітну плату, пенсію або інші види доходів [2, с.20].

Виходячи із положень цивільного, цивільного процесуального законодавства України, обмежити фізичну особу в цивільній дієздатності можна лише за рішенням суду за наявності підстав, визначених ст.36 ЦК України. В якості таких підстав передбачено: наявність у особи психічного розладу, який істотно впливає на її здатність усвідомлювати значення своїх дій та (або) керувати ними; зловживання спиртними напоями, наркотичними засобами, токсичними речовинами і як наслідок такого зловживання - скрутне матеріальне становище сім'ї, а також інших осіб, яких така особа за законом зобов'язана утримувати (ст. 36 ЦК України) [3].

Прийняття судом рішення про обмеження дієздатності тягне за собою певні правові наслідки. Обмеження дієздатності полягає у забороні фізичній особі, цивільна дієздатність якої обмежена самостійно здійснювати правочини по розпорядженню майном, самостійно отримувати заробітну плату, пенсію, стипендію, інші види доходів та розпоряджатися ними. Тобто обмеження дієздатності фізичної особи спрямовується лише на здатність укладати правочини, і жодним чином не впливає на її здатність відповідати за завдану іншим особам шкоду. Такий висновок дозволяє зробити ч.5 ст.37 ЦК України, де зазначено, що особа, цивільна дієздатність якої обмежена, самостійно відповідає за порушення нею договору, укладеного за згодою піклувальника, та за шкоду, завдану нею іншій особі. У зв'язку з цим ми погоджуємося з тими науковцями, які стверджують, що обмеження дієздатності фізичної особи спрямоване лише на здатність укладати правочини, проте ніяким чином не впливає на її деліктоздатність [4, с. 198].

Тому обмежено дієздатні особи несуть відповідальність за завдану шкоду на рівні з іншими суб'єктами (учасниками) цивільно-правових відносин. Це закріплено ст. 1185 ЦК України, яка наголошує, що шкода, завдана фізичною особою, цивільна дієздатність, якої обмежена відшкодовується нею на загальних підставах. Такими загальними підставами, буде вчинення обмежено дієздатною особою цивільного правопорушення (делікту), внаслідок чого має місце завдання шкоди іншій особі. Притягуючи обмежено дієздатну особу до цивільно-правової відповідальності, беруться до уваги і інші елементи правопорушення, а саме протиправність поведінки заподіювача шкоди, причинний зв'язок між завданою шкодою та поведінкою фізичної особи, дієздатність якої обмежена та її вина.

Відповідаючи за шкоду, завдану іншим особам, обмежено дієздатний громадянин несе відповідальність за власну протиправну поведінку, за ті дії, які не можуть контролюватися з боку піклувальника, і не є сферою його впливу. Своїх правових обов'язків піклувальник не порушує, і тому не виступає суб'єктом даного деліктного зобов'язання.

Таким чином, наявність рішення суду про обмеження дієздатності фізичної особи, не звільняє її від відповідальності за шкоду, завдану третім особам. Вона виступає самостійним суб'єктом відшкодування шкоди і несе відповідальність на загальних підставах. Піклувальник обмежено дієздатної особи до відповідальності не притягується.

Аналіз змісту ст.1185 ЦК дозволив сформулювати наступні висновки: обмежити в цивільній дієздатності можна як повнолітніх осіб, так і неповнолітніх віком від 14 до 18 років, якщо вони працюють і зловживають спиртними напоями, наркотичними засобами, токсичними речовинами; у разі завдання шкоди фізичною особою, цивільна дієздатність якої обмежена, суд не враховує чи шкоду завдано у стані алкогольного сп'яніння, чи ні: у будь-якому випадку мають місце наслідки, передбачені ст. 1185 ЦК; якщо особа, цивільна

дієздатність якої обмежена, завдала шкоду спільно з іншими особами (дієздатними, обмежено дієздатними), то вони спільно несуть перед потерпілим солідарну відповідальність за правилами ст. 1190 ЦК.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України: Коментар. - Вид. друге зі змінами і допов. - Х. - 2010. - 1100 с.
2. Цивільне право України: Навч. посіб. // За заг. ред. І.А. Бірюкова, Ю.О. Заїки. - К. - Істина. - 2004. - 224 с.
3. Цивільний кодекс України. - К. - 2012. - Видавець ПАЛИВОДА А.В. - 380 с.
4. Цивільне право України (Су. запитаннях і відповідях): Навчальний посібник: Практикум / За ред. В.К. Матвійчука, І.С. Тімуш. - К. - ВНЗ «Національна академія управління». - 2013. - 348 с.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ КОНДОМІНІУМІВ

Орищенко Вікторія Вікторівна, викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Лебідь В.І.*

В розвинених країнах існує декілька видів міських житлових будинків. Основними з них є приватні багатоквартирні орендні будинки, приватні односімейні будинки, кондомініуми, багатоквартирні орендні будинки, відомче житло, муніципальні багатоквартирні будинки з приватизованими квартирами.

Квартирна власність у Німеччині була створена в 1951 році для боротьби з нестачею житла після Другої світової війни. Мова йшла про те, щоб зробити можливим як можна ширшим колам населення шлях до «власних стін», не витрачаючи великі кошти для набуття ділянок під забудову.

Правові відносини квартирної власності врегульовані законом про власність на квартири. На сьогодні в Німеччині існує понад 3,5 мільйонів власних квартир особливо у великих містах.

В Україні аналогом кондомініумів виступають об'єднання співвласників багатоквартирних будинків.

Право власності на квартиру в багатоквартирному будинку - це у німецькому праві форма приватної власності на окрему квартиру. Вона засновується через внесення у земельну книгу, і кожна квартира отримує при заснуванні власний лист у земельній книзі і може як інше нерухоме майно бути продана, подарована або обтяжена. Від права власності на квартиру відрізняється право власності на жилі приміщення [1].

Цивільний устав Німеччини, на відміну від Цивільного кодексу України (який не виділяє з режимів володіння, користування та розпорядження майном, яке знаходиться в спільній власності, поняття «управління» таким майном), містить спеціальні статті з титулами «Спільне управління» (§ 744) та «Управління та використання за рішенням більшості» (§ 745), які регулюють відносини стосовно управління майном, що знаходиться у спільній дольовій власності кількох осіб. При цьому в статті 744 підкреслюється, що управління спільним майном належить до спільного вирішення учасників такої спільної власності на це майно [2; с. 104].

Всі власники квартир багатоквартирного будинку на земельній ділянці утворюють відповідно §10 абз. 1 Закону про право власності на квартири об'єднання власників квартир у багатоквартирному будинку. Для цього об'єднання діють норми §741 та інші Цивільного кодексу Німеччини. При цьому необхідно прийняти до уваги, що об'єднання власників квартир в жодному разі не може розпуститися, воно є необхідним об'єднанням.

Члени об'єднання зобов'язані ставитися один до одного з повагою і тільки спільно можуть управляти спільною власністю [1].

Спільна власність на земельну ділянку в Німеччині може бути обмеженою угодою співвласників, за якою кожен буде мати право отримати у власність левну квартиру (приміщення) у збудованому на земельній ділянці будинку. При цьому місця паркування автомобілів, згідно з Законом, можуть розглядатися як відокремлені приміщення, якщо їх відокремлено довгостроковою манкірвоюкою.